

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 164. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388172304/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Noveller

allerede nær ved at sove ind igjen, da et skingrende Hanegal lød ude i den lange Gang. En Fnisen i Bagværelset lod mig formode, hvo der havde bragt den levende Vækker i vor Nærhed. Det blev ikke der- ved: Hanen havde begyndt sin Fanfare anden Gang, da han blev af- brudt ved en Larm af ganske anden Beskaffenhed, og som sandsyn- ligviis forskrækkede ham endnu stærkere end mig, thi han udstødte et skjærende Skrig. Det lød nemlig, som om flere velbeskuede Heste kom gallopperende op ad Trappen, der førte til Corridoren, og frem og tilbage i samme. Det var for galt. Min Gjenboe, der hidtil havde sovet sødelig ovenpaa Dagens uvante Anstrængelse, vaagnede ende- lig, satte sig overende, lyttede, og mumlede for sig selv: *«lemures nos- trumque spectra!»** Jeg svarte intet, fordi jeg ventede paa hvad dette vilde blive til. Men Spectaklet ophørte; der paafulgte en dyb Stilhed, som dog snart afbrødes, idet den Ene af Galningerne med huul og skjælvende Stemme declamerede: *«und immer weiter hop hop hop, geht's fort im donnernden Galop —»* videre kom han ikke; thi ved et dundrende Stød sprang Døren op paa viid Væg; og midt i Aabningen viste sig — en Dverg med et langt hvidt Skjæg. Jeg blev ikke ganske vel tilmode, Conrectoren ligesaalidt: *«sover De?»* hviskede han. Jeg svarte *«Nei,»* men idet samme løstes Gaaden: Mandslingen brægede; det var — en Gedebuk. Som jeg siden efter hørte, gik Personen frit omkring, hvor han behagede, og maatte denne Nat være sluppen ind i Corridoren med de Fremmede, der virkelig vare ganske uskyldige heri. — Frygten, naar dens naturlige Aarsag opdages, gaaer gjerne over til Arrighed. Saaledes gik det ogsaa mig. Jeg sprang op, og greb Mads om det ene Horn; og da jeg endnu troede, at dette ogsaa var et Puds af de fire Spectakelmagere, trak jeg ham hen til deres Dør, aabnede den, og stødte ham derind; hvorpaa jeg atter lukkede. Derpaa gik jeg hen til Conrectoren, fortalte ham ganske sagte alt hvad der var fore- gaaet imedens han sov; og lagde mig igjen.

Jeg havde kun gjort Ondt værre; thi istedet for at Fyrene før have slaets med bløde Sager, toge de nu fat paa Bukken, og skød ham over paa hverandre fra en Side af Kammeret til en Anden, til uende- lig Morskab for dem selv; men mindre for den ærværdige Hr. Mads, der halv af Angst halv af Arrighed gav sin bedste Stemme med i Lat- terchoret. Men Man kedes ved alt i Længden. Een af dem foreslog

* *«Gjengangere og nærlige Spøgelse.»*

omsider, at Man skulde slænge en Kappe til Bukken, og der indbyde ham til Hvile. Da alt derefter blev fuldkommen roligt, maatte jeg troe, at han havde taget mod Tilbudet.

»*Tandem!*»* sukkede jeg, og lagde mig i Lave; men det var forbi med min Søvn; jeg var nu engang bleven alt for aarvaagen. Vel en halv Time laa jeg og ventede forgjæves; da lød et langt og dybt Suk fra den anden Seng. Jeg keeg derover; og da Maanen nu var kommen saa højt op paa Himmelen, at den temmelig oplyste Værelset, saa jeg min Gjenboer halv oprejst i Sengen, med den ene Haand holdende i Sengebaandet, og med Hovedet hvilende paa den Anden. »Er De ikke vel?» spurgte jeg. »Aaj!» svarte han atter sukkende, »det er blot gamle Reminiscentser.« Efter et Ophold sagde han paa Latin – hvilket Sprog han talte fuldt saa færdig og gjerne som Dansk – »Kjere Ven! De veed nok, jeg er Enkemand og Barnløs; men har De hørt, hvorledes jeg blev det?» – »Nej» – »*W!* De høre det?» – »Ja! – naar» lagde jeg til, »det kun ikke er at oprive Deres Hjertesaar?» »Akk!» sagde han, »mine Hjertesaar lukke sig alligevel ikke her i Verden – de kunne ikke, og skulle ikke – de ere for mig Guds aabne Breve paa en glædelig Gjenforening med dem, efter hvem jeg sukker. – Da jeg havde taget store Philologicum, gjorde jeg en Rejse til de nordtydske Universiteter. I Kiel saae jeg min salige Kone. Vi kom til at elske hverandre; og da jeg Aaret derefter havde faaet mit nærværende Embede, rejste jeg derud, og holdt Bryllup.» Her taag han, trykkede sine Øjne med Lagenet, og vedblev: »Fem Aar levede vi tilsammen – min Ven! der var ikke eet ondt Ord imellem os i disse fem Aar – husker De det sidste Capitel af Salomons Ordsprog? der har De hendes Beskrivelse. *Jal hun gjorde mig godt og intet ondt alle hendes Livs Dage.*» Her sank han tilbage paa Puden og græd, men ikke længe; atter hævede han sig og sagde: »min Svi-ger-fader var Kjøbmand – en inderlig god Mand; han var skrøbelig af Helbred, brystsvag. Efter de fem lykkelige Aars Forløb kom der Brev fra hans Kone: at hans Dage vare talte; at han endnu kun havde det Ønske, for sin Død at see sin eneste Datter – de havde en Søn til, men som døde kort for Faderen – Hun vilde afsted – hun borde vel og; men det var mig ikke muligt at ledsage hende længere end til Col-ding. Der skiltes vi. Der saae jeg hende sidste Gang; men ikke hende allene. Vort eneste Barn, en velsignet Glut, fire Aar gammel, havde vi

* »Endelig!»